

Ang Aklat ni Joel at ang Laodiceanong Iglesia Adventista ng Ikapitong Araw - Bilang Lima

Hanggang Kailan? Ang Ikalimang Selyo

Jeff Pippenger

2025-12-07

Kapag “ibinibigay ang liwanag para sa panahong iyon,” ito ay alinman sa “tinatanggap” o “tinatanggihan.” Ang paghihiwalay na natutupad kapag ipinakikilala ang liwanag ay gawain ng Walang Hanggang Ebanghelyo, na hindi lamang sumasaklaw sa pagtatatak sa bayan ng Diyos, kundi pati sa paghihiwalay ng trigo at mga damong ligaw. Ang pangwakas na pagsubok at proseso ng paghihiwalay ay nagsimula noong 9/11, kung kailan ang propetikong tanong ay, “hanggang kailan?” at ang propetikong sagot ay, “hanggang sa Batas sa Linggo.” Ang huling pagbanggit sa sagisag ng “hanggang kailan” ay matatagpuan sa ikalimang tatak sa aklat ng Pahayag.

At nang buksan niya ang ikalimang tatak, nakita ko sa ilalim ng dambana ang mga kaluluwa ng mga pinatay dahil sa salita ng Diyos at dahil sa patotoong kanilang tinaglay. At sila’y sumigaw nang malakas, na nagsasabi: Hanggang kailan, O Panginoon, banal at tunay, hindi mo pa hahatulan at ipaghihiganti ang aming dugo laban sa mga nananahan sa lupa?

At binigyan ang bawat isa sa kanila ng puting balabal; at sinabi sa kanila na magpahinga pa sila nang kaunting panahon, hanggang sa malubos din ang bilang ng kanilang mga kapwa-alipin at mga kapatid, na papatayin din gaya nila. Pahayag 6:9-11.

Inilalagay ng Inspirasyon ang sagot sa tanong na “gaano katagal” na itinanong ng “mga kaluluwa ng mga pinaslang” sa hinaharap, kapag nabuo ang ikalawang pangkat ng mga martir ng kapapahan. Nagsisimula iyon sa batas ng Linggo, at dahil dito kinikilala ni Sister White ang Apocalipsis kabanata labing-walo bilang katuparan ng ikalawang pangkat ng mga martir. May dalawang “tinig” sa unang limang talata; ang unang tinig ay tumutukoy sa 9/11 at ang ikalawang tinig ay tumatawag sa mga lalaki at babae na lumabas mula sa Babilonia sa panahon ng batas ng Linggo. Iniuugnay ni Sister White ang sagisag ng “gaano katagal” sa ikalimang tatak sa unang limang talata ng Apocalipsis kabanata labing-walo upang ilarawan ang mula 9/11 hanggang sa batas ng Linggo. Ang tuon ay hindi ang paghiwalay at ang pagtatatak sa bayan ng Diyos, kundi ang paghatol sa kapapahan dahil sa pagpaslang sa mga martir sa nakaraang kasaysayan at sa mga martir sa panahon ng krisis ng batas ng Linggo na bumubuo sa ikalawang pangkat ng mga martir ng kapapahan.

“Nang buksan ang ikalimang tatak, nakita ni Juan na Tagakita sa pangitain, sa ilalim ng dambana, ang kapulungan ng mga pinaslang dahil sa Salita ng Diyos at sa patotoo ni Jesucristo. Pagkaraan nito, sumunod ang mga tagpong inilalarawan sa ika-labingwalong kabanata ng Apocalipsis, kung kailan ang mga tapat at tunay ay tinatawag na lumabas mula sa Babilonia. [Apocalipsis 18:1-5, sinipi.]” Manuscript Releases, tomo 20, 14.

Sa isa pang sipi kung saan kinikilala niya ang mga martir ng ikalimang tatak at ang ikalawang pangkat ng mga martir sa hinaharap na mabubuo sa krisis ng Batas ng Linggo, sinabi niyang ang mga tagpong iyon ay “magaganap sa isang panahon sa hinaharap.” Ang dalawang tinig ng Apocalipsis labing-walo ay kumakatawan sa “panahon sa hinaharap.” Ang unang tinig ay sa pasimula, noong 9/11, at ang ikalawang tinig ay sa Batas ng Linggo.

"At nang buksan niya ang ikalimang tatak, nakita ko sa ilalim ng dambana ang mga kaluluwa ng mga pinatay dahil sa salita ng Diyos, at dahil sa patotoong kanilang tinanganan: at sila'y sumigaw nang malakas, na sinasabi, Hanggang kailan, O Panginoon, banal at tunay, hindi Ka hahatol at maghihiganti ng aming dugo sa mga nananahan sa lupa? At binigyan ang bawat isa sa kanila ng maputing balabal [Sila ay ipinahayag na dalisay at banal]; at sa kanila'y sinabi na magpahinga pa sila nang sandaling panahon, hanggang sa maganap din ang bilang ng kanilang mga kapuwa-lingkod at ng kanilang mga kapatid, na papatayin na gaya nila' [Apocalipsis 6:9-11]. Dito'y iniharap kay Juan ang mga tagpo na hindi pa nagaganap sa katunayan, kundi yaong mangyayari sa isang panahon sa hinaharap."

"Sinipi ang Pahayag 8:1-4." Manuscript Releases, tomo 20, 197.

Iniuugnay ni Sister White ang katuparan ng pagkakabuo ng ikalawang pangkat ng mga martir sa hinaharap, at sa isa pang sipi sinipi niya ang Apocalipsis 18:1-5, na tumutukoy sa isang tinig sa unang tatlong talata at sa isa pang tinig sa ikaapat at ikalimang talata. Minarkahan ng unang tinig ang 9/11, nang bumagsak ang mga malalaking gusali ng New York, at ang ikalawang tinig ay ang batas ng Linggo, kung kailan tatawagin ang iba pang kawan ng Diyos na lumabas mula sa Babilonia. Sa ikalawang sipi, tumutukoy siya sa ikawalong kabanata ng Apocalipsis at sa unang apat na talata, na tumutukoy sa pagbubukas ng ikapitong tatak, nang ang mga baga mula sa dambana ay inihagis sa lupa, na umaayon sa Pentecostes, nang bumaba ang apoy mula sa langit at tumanglaw sa mga alagad, gaya ng naliwanagan ang labindalawang bato ni Elias at gaya ng kinatawan ng mga dilang apoy na pumatong sa mga alagad.

Hanggang Kailan? Zacarias at Juan

Ang “Gaano katagal” ay isang makahulang simbolo ng yugto ng panahon mula sa 9/11 hanggang sa batas ng Linggo, na nahalimbawan sa salaysay ng Bundok Carmelo, sa kasaysayan ng mga Millerita mula 1840 hanggang 1844, sa kasaysayan ni Moises mula sa ikawalong hanggang sa ikasampung salot, at sa patotoo ng mga martir ng ikalimang tatak; at sa Zacarias ay itinatanong, “gaano katagal” bago kahabagan ng Diyos ang Jerusalem na nasa Babilonia na sa loob ng pitumpung taon.

Nang magkagayo’y sumagot ang anghel ng Panginoon at nagsabi, O Panginoon ng mga hukbo, hanggang kailan hindi ka mahabag sa Jerusalem at sa mga lunsod ng Juda, na laban sa mga ito’y napoot ka nitong pitumpung taon?

At sinagot ng Panginoon ang anghel na nakipag-usap sa akin ng mabubuting mga salita at mga salitang pang-aliw.

At ang anghel na nakipag-usap sa akin ay nagsabi sa akin, Humiyaw ka, na sinasabi, Ganito ang sabi ng Panginoon ng mga hukbo: Ako'y naninibugho sa Jerusalem at sa Sion nang may matinding paninibugho. At lubha akong napopoot sa mga bansang nasa katiwasayan; sapagkat bahagya lamang akong nagalit, ngunit pinalala nila ang kapighatian. Kaya't ganito ang sabi ng Panginoon: Ako'y bumalik sa Jerusalem na may habag; ang aking bahay ay itatayo roon, sabi ng Panginoon ng mga hukbo, at isang pising panukat ay iuunat sa Jerusalem. Humiyaw ka pang muli, na sinasabi, Ganito ang sabi ng Panginoon ng mga hukbo: Ang aking mga lungsod ay muling lalaganap sa pamamagitan ng kasaganaan; at aaliwin pa ng Panginoon ang Sion, at muli niyang pipiliin ang Jerusalem. Zacarias 1:12-17.

Tuwirang itinatapat ni Sister White ang “pitumpung taon” (pitumpung taon) na binanggit ni Zacarias, na ang literal na sinaunang Israel ay nasa pagkaalipin sa literal na Babilonya, sa isang libo dalawang daan at animnapung taon mula 538 hanggang 1798, na ang Israel na espirituwal (mga Kristiyanos) ay nasa pagkaalipin sa Babilonyang espirituwal (Katolisismong Romano).

"Ang iglesia ng Diyos sa lupa ay tunay ngang nasa pagkabihag sa mahabang panahong ito ng walang humpay na pag-uusig, kung paanong ang mga anak ni Israel ay napanatiling bihag sa Babilonia sa panahon ng pagkatapon." Prophets and Kings, 714.

Noong 1798, sa katapusan ng isang libo dalawang daan at animnapung taon, dumating ang una sa tatlong mensaheng kinakatawan bilang mga anghel sa Apocalipsis labing-apat. Ang ikalawa'y dumating noong Abril 19, 1844, at ang ikatlo noong Oktubre 22, 1844. Ang kasaysayang sinasagisag ng tanong na “Hanggang kailan?” ay mula 9/11 hanggang sa batas ng Linggo, at ang panahong iyon ay hinuwaran sa pasimula ng Adbentismo sa kilusang Millerita, mula Agosto 11, 1840 hanggang Oktubre 22, 1844. Ang panahong iyon ay ipinakikita sa paraang simboliko ni Juan na Tagapahayag sa ika-sampung kabanata ng Apocalipsis, nang kainin ni Juan ang munting aklat na matamis sa kaniyang bibig, ngunit naging mapait sa kaniyang tiyan.

At ang tinig na aking narinig mula sa langit ay nagsalita sa akin muli, na nagsasabi, Humayo ka at kunin mo ang munting aklat na bukás sa kamay ng anghel na nakatayo sa ibabaw ng dagat at sa ibabaw ng lupa. At lumapit ako sa anghel, at sinabi ko sa kaniya, Ibigay mo sa akin ang munting aklat. At sinabi niya sa akin, Kunin mo ito, at kainin mo; at papapaitin nito ang iyong tiyan, ngunit sa iyong bibig ay magiging matamis na parang pulot. At kinuha ko ang munting aklat mula sa kamay ng anghel, at kinain ko ito; at sa aking bibig ay naging matamis na parang pulot; at nang aking makain, pumait ang aking tiyan.

At sinabi niya sa akin, Nararapat kang muling magpropesiya sa harap ng maraming bayan, at mga bansa, at mga wika, at mga hari. Apocalipsis 10:8-11.

Ang kasaysayang inilalarawan ni Juan ay kinakatawan ng aklat na kinain, sapagkat ang pagkain ay kumakatawan sa pagdating ng mga Millerita sa pagkaunawa sa mensahe at sa kanilang karanasan sa pagpapahayag ng nasabing mensahe. Kaya, nang kaagad matapos mailahad ang kasaysayang iyon ay sabihan si Juan na dapat siyang magpropesiya muli, ang tinutukoy na pagpapropesiya ay ang kasaysayan mula 1840 hanggang 1844. Sinabihan si Juan na ang kasaysayan ng mga Millerita mula 1840 hanggang 1844 ay inuulit sa kasaysayan ng katapusan ng Adbentismo. Pagkasabi kay Juan na dapat siyang magpropesiya muli, inutusan siyang sukatin ang templo.

At ibinigay sa akin ang isang tambo na tulad ng isang pamalo; at ang anghel ay tumayo at nagsabi, Tumindig ka, at sukatin mo ang templo ng Diyos, at ang dambana, at ang mga sumasamba doon. Ngunit ang looban na nasa labas ng templo ay iwan mo, at huwag mo itong sukatin; sapagkat ibinigay iyon sa mga Hentil; at yuyurakan nila ang banal na lunsod sa loob ng apatnapu't dalawang buwan. Pahayag 11:1, 2.

Ang gawaing iniatang sa Adbentismo pagkaraan ng ika-22 ng Oktubre, 1844 ay inilarawan ni Juan bilang pagsusukat o pagtatayo ng templo, alinsunod sa pangakong inilahad sa Zacarias na “isang pisi ay muling iuunat sa Jerusalem”—sapagkat ang Panginoon ay “muling pipili sa Jerusalem.” Ang kasaysayang inilarawan sa pasimula ng Adbentismo sa pamamagitan ng kilusang Filadelfia ng Millerite na Adbentismo ay inuulit sa katapusan ng Adbentismo sa pamamagitan ng kilusang Filadelfia ng isandaan apatnapu't apat na libo. Sa dakilang pagkakadismaya noong ika-22 ng Oktubre, 1844, nagsimula ang isang yugto ng panahon na inilalarawan bilang “ang mga araw ng tinig ng ikapitong anghel.”

Ngunit sa mga araw ng tinig ng ikapitong anghel, kapag pasimulan niyang hipan ang pakakak, matatapos ang hiwaga ng Diyos, gaya ng ipinahayag niya sa kaniyang mga lingkod na propeta. Apocalipsis 10:7.

Matamis sa mga Millerita ang mensahe nang matupad ang Islamikong propesiyang may takdang panahon tungkol sa ikalawang kasawian, gaya ng nauna nang ipinanghula ng mga Millerita bago sumapit ang 11 Agosto 1840. Naging mapait sa sikmura ang mensahe sa dakilang pagkabigo noong 22 Oktubre 1844. Pagkadaka, matapos maisalarawan ni Juan ang kasaysayan mula 1840 hanggang 1844, ipinaalam sa kanya na kailangan niyang gawin muli ang gayunding bagay (magpropesiya). Pagkatapos ay inutusan siyang sukatin ang Jerusalem, at sa pagsasagawa niya nito, umaayon siya sa propesiya ni Zacarias hinggil sa pagpili ng Panginoon sa Jerusalem. Mula noong 22 Oktubre 1844 at pasulong, ang propetikong kasaysayan ay kinakatawan bilang ang “mga araw ng tinig ng ikapitong anghel.” Ang “mga araw” ng mensahe (tinig) ng ikapitong anghel (ikatlong kasawian) ay kumakatawan sa isang yugto ng panahon kung kailan ang pagka-Diyos ni Cristo ay permanenteng ipagkakaisa sa pagkatao ng mga magiging isang daan at apatnapu't apat na libo. Ang gawaing iyon ay naantala dahil sa paghihimagsik noong 1863, at noong 9/11 muling nagsimulang tumunog ang ikapitong anghel (ikatlong kasawian).

Sa banal na kasaysayan pinili ng Panginoon ang Jerusalem upang ilagay ang Kanyang pangalan doon, at ang Kanyang “pangalan” ay ang Kanyang likas. Ang Jerusalem at Zion ay binanggit ni Zacarias nang sabihin niya, “Ako’y naninibugho para sa Jerusalem at para sa Zion na may malaking paninibugho,” at pagkatapos ay, “Aaliwin pa ng Panginoon ang Zion, at muli Niyang pipiliin ang Jerusalem.” Inaaliw ang Zion kapag tinatanggap nito ang Espiritu Santo na siyang “Tagapag-aliw.” Nagsimula ang pag-aliw ng Espiritu Santo noong 9/11, na kaayon ng paghinga ni Cristo sa mga alagad matapos ang Kanyang pagbaba mula sa pakikipagtagpo sa Ama pagkaraan ng Kanyang pagkabuhay na mag-uli. Lubhang tumindi ang pagpapakita ng Espiritu Santo sa Pentecostes. Nagsimula ang panahong iyon sa pagkabuhay na mag-uli ng handog ng unang bunga at nagtapos ito sa handog ng unang bunga ng Pentecostes, noong narinig ng buong mundo ang mensahe.

Aliwin ninyo, aliwin ninyo ang aking bayan, wika ng inyong Diyos. Magsalita kayo nang may kaaliwan sa Jerusalem, at sumigaw sa kaniya, na natapos na ang kaniyang pakikipagdigma, na napatawad na ang kaniyang kasamaan: sapagkat tumanggap siya mula sa kamay ng Panginoon ng doble para sa lahat ng kaniyang mga kasalanan. Isaias 41:1, 2.

Ang isang daan at apatnapu't apat na libo ay natatakan kapag "napatawad ang kanilang kasamaan." Ito ay nagaganap kaagad bago ang batas sa Linggo, samantalang sila'y itinataas bilang handog ng unang bunga sa Pentekostes, habang tinatanggap ang pagbubuhos ng Espiritu Santo na walang sukat, ayon sa huwarang ipinakita ng mga alagad sa Pentekostes. Ang pagwiwisik ng ulan na nagsimula noong 9/11 ay nagiging ganap na pagbubuhos sa batas sa Linggo. Sa kasaysayan, ang pagitan mula sa handog ng unang bunga ng 9/11 hanggang sa handog ng unang bunga sa batas sa Linggo ay ang panahon kung kailan ang isang daan at apatnapu't apat na libo ay natatakan at inihanda bilang isang handog upang itaas bilang isang watawat, mula sa batas sa Linggo hanggang sa pagsasara ng probasyon. Ang kasaysayang iyon ay kinakatawan ng unang tatlong talata ng Apocalipsis labing-walo na nagpapahayag ng pagbagsak ng Babilonia, na siyang biblikal na simbolo ng "pagdodoble."

At pagkatapos ng mga bagay na ito, nakita ko ang isa pang anghel na bumababa mula sa langit, na may dakilang kapangyarihan; at ang lupa ay naliwanagan ng kaniyang kaluwalhatian. At siya'y sumigaw nang makapangyarihan, na may malakas na tinig, na sinasabi, Bumagsak, bumagsak ang dakilang Babilonia, at naging tahanan ng mga demonyo, at kulungan ng bawat maruming espiritu, at hawla ng bawat di-malinis at kasuklam-suklam na ibon. Sapagkat ang lahat ng mga bansa ay uminom ng alak ng poot ng kaniyang pakikiapid, at ang mga hari sa lupa ay nakiapid sa kaniya, at ang mga mangangalakal sa lupa ay nagyaman sa pamamagitan ng kasaganaan ng kaniyang mga kalayawan. Apocalipsis 18:1-3.

Sa kabuuan ng Kasulatan, ang pagdodoble ng mga parirala o ng mga salita ay kumakatawan sa ganap na katuparan ng pagbagsak ng Babilonia sa mga huling araw. Ito ang tanda ng Alpha at Omega, na sa tuwina'y inilalarawan ang wakas ng isang bagay sa pamamagitan ng pasimula nito. Ang dalawang pagbagsak ng Babilonia ay kinakatawan nina Nimrod at Belshazzar. Si Nimrod ang pasimula ng Babilonia, noong ito'y Babel pa lamang. Ang pagbagsak ni Nimrod ay kumakatawan sa pagbagsak ni Belshazzar, at ang mensahe ng ikalawang anghel at ng anghel sa Apocalipsis labing-walo ay ito: na ang pagbagsak ni Nimrod sa pasimula ng Babilonia ay kumakatawan sa pagbagsak ni Belshazzar sa katapusan, sapagkat ang Alpha at Omega ay sa tuwina'y inilalarawan ang wakas ng isang bagay sa pamamagitan ng pasimula nito.

Ang tore ni Nimrod ay ibinagsak bilang sagisag ng kaniyang pagbagsak, at siya ay naging tipo ng pagbagsak ng Magkambal na Tore noong 9/11. Ang pagbagsak ni Belshazzar ay ang sulat sa pader, na nagmamarka sa wakas ng pitumpung-taóng paghahari ng Babilonia bilang unang kaharian ng propesiya ng Bibliya, at sa gayon ay naging tipo ng pagbagsak ng Estados Unidos sa katapusan ng simbolikong "pitumpung taon, ayon sa mga araw ng isang hari" ng Isaias dalawampu't tatlo, na kumakatawan sa kasaysayan ng Estados Unidos mula 1798 hanggang sa Batas sa Linggo. Ang sulat sa pader ni Belshazzar ay kumakatawan sa sandaling bumagsak ang pader ng paghihiwalay ng Simbahan at Estado sa Batas sa Linggo, na siya mismong sandali kung kailan nagtatapos ang

ikaanim na kaharian ng propesiya ng Bibliya, gaya ng pagkapatay kay Belshazzar sa mismong gabing iyon. Ang sulat sa pader ay ang batas na nakasulat na nagpapawalang-bisa sa pader ng paghihiwalay ng Simbahan at Estado sa Saligang-Batas.

Ang “kasaysayan” na kinakatawan mula 9/11 hanggang sa batas sa Linggo, at pagkatapos nito hanggang sa pagsasara ng panahon ng probasyon ng sangkatauhan at sa pitong huling salot, ay ang panahong pangkasaysayan na sinasagisag sa salita ng Diyos sa pamamagitan ng pagdodoble ng mga parirala o salita. Sa panahong iyon ay ibinubuhos ang Espiritu Santo, na nagsisimula sa pagwiwisik mula 9/11 hanggang sa batas sa Linggo, at pagkatapos noon ay ang ganap na pagbubuhos. Ang Espiritu Santo ay inilarawan ni Cristo bilang ang “Mang-aaliw” na, pagparito niya, ay ipakikita sa bayan ng Diyos ang lahat ng mga bagay.

Ngunit ang Mang-aaliw, na siyang Espiritu Santo, na susuguin ng Ama sa aking pangalan, siya ang magtuturo sa inyo ng lahat ng bagay, at ipaalaala niya sa inyo ang lahat ng bagay na aking sinabi sa inyo. Juan 14:26.

Ang Espiritu Santo ay ipinagkakaloob sa isandaan at apatnapu't apat na libo sa pamamagitan ng "ginintuang langis," na siya ring tinatawag na "ulan," at tinatawag ding "Mang-aaliw." Kapag kinakatawan bilang ang "Mang-aaliw," ang Espiritu Santo ay tumutukoy sa isang natatanging manipestasyon ng Espiritu Santo.

Ang bayan ng Diyos ay laging nagtataglay ng Espiritu Santo kapag natutugunan nila ang mga kahingian ng Ebanghelyo; ngunit sa mga kapanahunan ng tunay na banal na pagbabagong-buhay, “gaya noong mga dating taon,” kapag may natatanging pagpapamalas ng Espiritu Santo para sa isang kolektibong katawan, ang Espiritu Santo ay inilalarawan bilang Mang-aaliw. Higit na mahalaga, hinahasa ng Mang-aaliw ang gunita ng naturang kolektibong katawan habang “ibinabalik niya sa kanilang gunita ang lahat ng bagay.” Ito’y nagpapatunay na ang mga taong nakikibahagi sa nasabing pagpapamalas ay nagtataglay ng tunay na karanasan, sapagkat ang Espiritu Santo ay nakikilahok sa mga gawain ng kanilang pag-iisip, sapagkat iniimpluwensiyahan niya ang proseso ng pag-iisip habang “ibinabalik niya ang lahat ng bagay sa inyong gunita.”

Ang gunita ng tao, kasama ang iba pang sangkap gaya ng paghatol, katalinuhan, pangangatuwiran, at budhi, ay bumubuo sa nakatataas na kalikasan ng tao, na tinatawag ng apostol Pablo na "ang pag-iisip." Ang nakatataas na kalikasan ay alinman sa makalaman na pag-iisip o sa pag-iisip ni Cristo.

Sapagkat ang kaisipang ayon sa laman ay pagkapoot laban sa Diyos; sapagkat hindi ito napapasailalim sa kautusan ng Diyos, ni tunay man ay maaaring mapasailalim. Roma 8:7.

Sapagkat sino ang nakababatid ng pag-iisip ng Panginoon upang turuan ang Panginoon? Ngunit taglay natin ang pag-iisip ni Cristo. 1 Corinto 2:16.

Ang mababang kalikasan, o laman, ay binubuo ng mga sistemang nerbiyos, emosyonal, at hormonal na kaugnay ng mga pandama, na siyang “mga daanan ng kaluluwa.” Ang mataas na kalikasan ay nilayon na mamahala sa mababa at, dahil dito, inilalarawan bilang ang kuta; at ang kutang ito ay palagiang sinasalakay ng mga pandama (ang mababang kalikasan), at ang mga

pagsalakay ay isinasagawa laban sa kuta sa pamamagitan ng mga daanang patungo sa kuta. Sa loob ng kuta ng mataas na kalikasan ay may isang sentro ng pamamahala, na tinatawag ni Sister White na citadel. Ang citadel ay ang Kabanal-banalang Dako sa santuwaryo, na nahahati sa dalawang pangunahing bahagi. Ang looban ay ang laman, o ang mababang kalikasan, at ang pagpasok sa looban, gayundin ang paglilipat ng dugo sa Banal na Dako, ay nangangailangan ng pagdaan sa isang tabing o kurtina. Ang looban ay may mga tabing sa magkabilang dulo.

Sa pamamagitan ng isang bagong at buhay na daan, na kaniyang itinalaga para sa atin, sa pamamagitan ng tabing, sa makatuwid, ang kaniyang laman. Hebreo 10:20.

Ang santuwaryo ay nahahati sa dalawang bahagi: ang looban at ang santuwaryo. Ang santuwaryo nama'y nahahati rin sa dalawang bahagi, gaya ng nakahihigit na kalikasan. Ang nakahihigit na kalikasan ay nahahati sa dalawang larangan. Ang isa sa mga larangang iyon ay inilalarawan bilang Dakong Banal at ang isa pa, ang Kabanal-banalang Dako. Ang Dakong Banal ay kumakatawan sa mga gawaing pang-isipan na kinakailangan para sa paggana ng sangkatauhan, ngunit ang Kabanal-banalang Dako ang larangan kung saan nagtatagpo ang Diyos at ang Tao. Ang Kabanal-banalang Dako ang bulwagan ng trono ng Diyos, at ang mga napagbagong-loob ay nakaluklok sa mga dakong makalangit na kasama ni Cristo.

At ibinangon tayong magkakasama, at pinaupo rin tayong magkakasama sa mga makalangit na dako kay Cristo Jesus. Efeso 2:6.

Ang talata ay kinuha mula sa isang bahagi na, ilang talata bago nito ngunit ganap na nasa iisang daloy ng kaisipan, si Jesus ay nakaluklok sa sangkalangitan, gaya rin naman ng kaniyang bayan.

Na kaniyang isinagawa kay Cristo, nang kaniyang ibinangon siya mula sa mga patay, at iniluklok niya sa kaniyang sariling kanang kamay sa sangkalangitan. Efeso 1:20.

Si Cristo at ang Kaniyang bayan ay magkasamang nakaluklok sa Kabanal-banalang Dako. Si Cristo ay muling binuhay at pagkatapos ay naluklok sa mga makalangit na dako, at ang Kaniyang bayan ay ibinangon at pinaupo sa silid ng trono ng Kabanal-banalang Dako. Itinuturo ni Pablo na yaong mga ibinangon sa talatang anim ay muling binuhay mula sa kasalanan sa naunang talata.

Maging noong tayo'y patay sa mga kasalanan, binuhay niya tayong kasama ni Cristo (sa biyaya kayo'y nailigtas), at ibinangon niya tayong magkakasama, at pinaupo niya tayong magkakasama sa mga dakong makalangit kay Cristo Jesus. Efeso 1:5, 6.

Ang ganap na katuparan ng sipi mula sa Efeso ay ang dalawang saksi ng Pahayag labing-isa, labing-isa na muling binuhay at saka iniakyat sa langit bilang isang estandarte—nguni't gayundin upang maluklok sa makalangit na mga dako. Sa Kabanal-banalang Dako, ang dalawang saksi ay kumakatawan sa sangkatauhan sa mismong harapan ng Diyos, at ang batayan ng kanilang pagkakaupo roon ay ang sagisag na taglay ng bawat isa. Ang sagisag na iyon ay ang tatak ng Diyos, at ang tatak ng Diyos ay nagpapahiwatig na ang tao ay naging kaisa ng pagka-Diyos, at ang tatak na iyon ay naipakikita sa katunayang ang Mang-aaliw, na siyang Espiritu Santo, ay nananahan sa loob ng Kabanal-banalang Dako ng 'kanilang' nakatataas na kalikasan. Ang Kabanal-banalang Dako ay ang silid-trono ng Diyos kung saan ang pagka-Diyos at pagkatao ay

pinagsasanib, at ito'y kumakatawan sa templong pantao na ang nakatataas na kalikasan ay may Kabanal-banalang Dako kung saan ang pagka-Diyos at pagkatao ay kapwa nakaluklok na magkakasama.

Ang pagbubuhos ng "Tagapag-aliw" ay ang pagtatatak sa isang daan at apatnapu't apat na libo, at ito'y nagmamarka ng isang pagbabago sa kasaysayan ng kaligtasan, sapagkat sa panahong iyon, ang Iglesia ay nagbabago mula sa Iglesiang nakikibaka tungo sa Iglesiang nagtatagumpay. Sa panahong iyon, ito'y nagbabago mula sa kilusang Laodicea ng isang daan at apatnapu't apat na libo tungo sa kilusang Filadelfia ng isang daan at apatnapu't apat na libo. Sa panahong iyon, nagbabago ito mula sa karanasan ng ikapitong iglesia tungo sa karanasan ng ika-anim na iglesia; at ang ika-anim na iglesia ay ang mga Millerita. Isang katangiang propetiko ng ika-anim na iglesia ng Filadelfia, gaya ng natupad sa kilusang Millerita, ay na ang kilusang ito ay hindi kailanman naging isang iglesia. Isa lamang itong kilusan hanggang 1856, nang ang dalawang White ay kinilala ang kilusang iyon bilang Laodiceano. Pagkalipas ng pitong taon, naitatag ang ligal na iglesia.

Ang pangkaligtasang pagbabago sa batas sa Linggo ay tinipuhan ng pangkaligtasang pagbabago sa Pentekostes, na nagsilbing tanda ng pagpapasinaya ni Cristo bilang Punong Saserdote.

"Ang pagbubuhos sa Pentekostes ay pabatid ng Langit na naganap na ang pagtatalaga sa tungkulin ng Manunubos. Ayon sa Kanyang pangako, ipinadala Niya mula sa langit ang Banal na Espiritu sa Kanyang mga tagasunod bilang tanda na Siya, bilang pari at hari, ay tumanggap ng lahat ng kapamahalaan sa langit at sa lupa, at na Siya ang Pinahiran na nangungulo sa Kanyang bayan." Mga Gawa ng mga Apostol, 38.

Kapag ibinuhos nang walang takal ang huling ulan sa isang daan at apatnapu't apat na libo sa panahon ng Kautusang Linggo, ito'y magiging "pabatid ng Langit" na nagwakas na ang Simbahang Nakikibaka at dumating na ang Simbahang Nagtatagumpay. Ang pagpapasinaya kay Cristo sa Pentekostes, sa santuwaryong nasa itaas, ay sumasagisag sa pagpapahid ng langis sa isang daan at apatnapu't apat na libo sa panahon ng Kautusang Linggo.

Ang "Pentekostal" na pagbubuhos, na kumikilala kay Cristo bilang ang Pinahiran, ay kumakatawan sa Kanyang pagpapahid sa seremonya ng inagurasyon sa langit; ngunit Siya ay pinahiran din sa Kanyang bautismo. Ang Kanyang bautismo (9/11) hanggang sa Pentekostes (ang batas ng Linggo) ay muling kinakatawan, makalipas ang tatlo at kalahating taon mula sa Kanyang bautismo, sa pamamagitan ng Kanyang aktuwal na kamatayan, paglilibing, at pagkabuhay na mag-uli (Pista ng mga Unang Bunga). Kaya't ang 9/11 ay kinakatawan sa Kanyang bautismo at gayundin sa Kanyang pagkabuhay na mag-uli. Ang Kanyang simbolikong pagkabuhay na mag-uli at ang Kanyang literal na pagkabuhay na mag-uli ang nagtatakda ng pasimula ng dalawang linya ng propesiya na kapwa nagwawakas sa Pentekostes. Kapwa nagsisimula ang dalawang kasaysayan sa pagkabuhay na mag-uli ng handog ng unang bunga.

Ngunit ngayo'y si Cristo ay muling nabuhay mula sa mga patay, at naging unang bunga ng mga nangatatutog. Sapagkat yamang sa pamamagitan ng isang tao ay dumating ang kamatayan, sa pamamagitan din ng isang tao ay dumating ang pagkabuhay na maguli ng mga patay. Sapagkat kung paanong kay Adan ang lahat ay namamatay, gayon din naman kay Cristo

ay bubuhayin ang lahat. Ngunit ang bawat isa sa kaniyang sariling pagkakasunod-sunod: si Cristo ang unang bunga; pagkatapos, ang mga kay Cristo sa kaniyang pagparito. 1 Corinto 15:20-23.

Si Cristo ang handog ng unang bunga sa kaniyang pagkabuhay na mag-uli, na nagtatakda sa pasimula ng “panahong Pentekostal” na nagwawakas sa handog ng unang bunga ng Pentekostes. Ang pagkabuhay na mag-uli ni Cristo ay ang sebada, at ang trigo ay yaong mga “pagkatapos” “ay mga kay Cristo sa kaniyang pagparito.” Yaong mga “pagkatapos” ng pagkabuhay na mag-uli ni Cristo ay ang “mga kay Cristo sa kaniyang pagparito,” at sa gayo’y kumakatawan sa panghuling pag-aani ng mga tapat na kaluluwa sa katapusan ng sanlibutan, gaya ng kinakatawan ng yaong tatlong libong kaluluwa na natipon sa Pentekostes.

Tinalakay rin ng talata ang pagkabuhay na mag-uli sa konteksto ng kamatayan. Nagsimula kay Adan ang kamatayan at sumapit sa lahat ng tao, ngunit nagaganap ito "sa" "kaayusan." Sa aklat ng Mga Gawa itinala ni Pedro na, nang natutupad noon ang nasasaad sa aklat ni Joel, ang mga tao ay dapat ipauna ang kanilang mga kasalanan sa paghatol upang mapawi ang mga iyon, kapag dumating ang mga panahon ng pagpapasariwa mula sa presensya ng Mang-aaliw. Si Cristo ay hindi tumitingin sa mga aklat ng paghatol upang pawiin ang kasalanan noong panahong iyon, sapagkat ang paghatol ay mahigit sa isang libo't walong daang taon pa sa hinaharap.

Ang pagbanggit sa “bawat tao sa kaniyang kaayusan” ay nagsisimula kay Adan, at sa gayo’y tinutukoy ang paghatol sa mga patay mula kay Adan pasulong hanggang sa pagdating ng mga kapanahunan ng pagpapanariwa. Kapag dumating ang huling ulan, ang paghatol ay lumilipat mula sa mga patay tungo sa mga buháy. Sa panahong inilalarawan ng talata (mula sa pagkabuhay na mag-uli ni Cristo hanggang Pentekostes), mula sa unang bunga ng sebada hanggang sa unang bunga ng trigo, ang ulan ay bumubuhos sa panahon ng paghatol sa mga buháy; at habang bumubuhos ang ulan, ang mensaheng kinakatawan nito ay hinihiwalay ang trigo mula sa mga panirang-damo. Sa Batas sa Linggo, na siyang Pentekostes, ang trigo ay hindi na nahahalo sa mga panirang-damo at ang handog na unang bunga ng trigo, na dalawang tinapay na iwinawagayway, ay itinataas. Ang proseso ng pagdadalisay mula 9/11 hanggang sa Batas sa Linggo ay inilarawan din sa Malakias tatlo, kapag ang Sugo ng Tipan ay nagdadalisay at naglilinis din sa mga Levita, at ginagawa Niya ito sa pamamagitan ng “apoy.” Ang “apoy” ay sagisag ng isang mensahe, gaya ng kinakatawan ng mga dila ng apoy sa Pentekostes. Sa kasaysayang isinaalang-alang, sa pamamagitan ng paghihiwalay ng dalawang uri ay nabubuo ang isang daan at apatnapu’t apat na libo—ang dalawang tinapay na iwinawagayway na kinakatawan ng mga unang bunga ng Pentekostes—na kinakailangang lubusang maihurno, sapagkat sila lamang ang handog na may kasamang sagisag ng kasalanan.

Ang dalawang tinapay na iwinawagayway ay may pampaalsa, at ang pampaalsa ay sagisag ng kasalanan. Ang pampaalsang iyon ay sinira sa apoy ng pugon, gaya ng kinakatawan ng apoy ng tagadalisay ng Sugo ng Tipan. Si Isaias sa kabanata dalawampu’t pito ay tumutukoy sa isang pagtatalo na nagsisimula noong 9/11, na tinatawag niyang “ang araw ng hanging silanganan.” Itinuturo ng siping iyon na sa pamamagitan ng pagtatalo ay napagbabayad-sala ang mga kasalanan ng Israel. Ang “pagtatalo” ay sa pagitan ng tunay na mensahe ng huling ulan at ng lahat ng iba

pang huwad na mga mensahe ng huling ulan na umiiral. Ang isang mensahe ay “apoy,” at ang “apoy” ang ginagamit ng Sugo ng Tipan upang magdalisay at maglinis. Ang pagtatalo tungkol sa mensahe ng huling ulan ang nag-aalis ng pampaalsa mula sa handog na unang bunga ng trigo sa Pentecostes na itinataas sa batas sa Linggo. Ang isang daan at apatnapu’t apat na libo ang handog na unang bunga ng trigo sa Pentecostes, na nagtatagumpay sa pamamagitan ng pag-aaring-matuwid ng Kanyang dugo at ng pagpapabanal ng kanilang patotoo, sapagkat bagaman ang Salita ang nagpapabanal, ginagawa lamang nito iyon kapag ang salita ay naipapahayag bilang isang mensahe. Ang pagpapahayag ng mensahe ay nagpapahintulot sa isang daan at apatnapu’t apat na libo na mabuhay, at ang pagpapahayag ng huwad na mensahe ng huling ulan ay nagbubunga ng kamatayan.

At kanilang dinaig siya sa pamamagitan ng dugo ng Kordero, at sa pamamagitan ng salita ng kanilang patotoo; at hindi nila inibig ang kanilang mga buhay hanggang sa kamatayan.
Apocalipsis 12:11.

Ang isang daan at apatnapu’t apat na libo ay sumusunod kay Cristo sa pagtatagumpay, kung paanong Siya’y nagtagumpay, sapagkat ayon sa propesiya ay sumusunod sila kay Cristo.

Sila yaong mga hindi nadungisan sa mga babae; sapagkat sila ay mga birhen. Sila yaong sumusunod sa Kordero saanman siya pumaroon. Sila ang mga tinubos mula sa gitna ng mga tao, bilang mga unang bunga sa Diyos at sa Kordero. Pahayag 14:4.

Dito sa talatang apat ng Apocalipsis labing-apat, ang isang daan at apatnapu’t apat na libo ay tinukoy bilang “mga unang bunga.” Tinukoy rin silang “mga dalaga,” at ipinabatid sa atin ng inspirasyon na ang talinghaga ng sampung dalaga sa Mateo dalawampu’t lima ay naglalarawan ng karanasan ng bayang Adbentista. Hindi lamang sila “mga dalaga,” kundi hindi rin sila “nadumhan ng babae,” sapagkat ang proseso ng pagsubok at paghihiwalay na nagbunga ng isang daan at apatnapu’t apat na libo ay lumikha ng pagtatangi sa pagitan ng isang daan at apatnapu’t apat na libo at ng “lahat” ng mga huwad na relihiyon. “Ang mga ito” ay sumusunod sa Kordero saan man Siya pumaroon, at bilang mga handog ng unang bunga ay nararapat nilang sundan si Cristo sa Kanyang kamatayan, pagkalibing, at muling pagkabuhay.

Sa Pahayag kabanata labing-isa, talatang labing-isa, ang dalawang saksi, na itataas bilang isang watawat, ay unang pinaslang; saka, makalipas ang tatlo at kalahating araw, sila’y muling binuhay bilang handog ng mga unang bunga, gaya ni Cristo. Ang handog ng mga unang bunga na noon at ngayo’y si Cristo ay kinapapalooban ng pagdanak ng dugo ng tipan upang tubusin ang mga nalugi sa karanasang Laodiceano. Sa isang talata (talatang apat) inilalahad ang maikling buod ng iba’t ibang linya ng liwanag na propetiko na kaugnay ng isang daan at apatnapu’t apat na libo. At ito’y inilalahad sa Pahayag 144 sa pamamagitan ng kamay ni Palmoni, ang kahanga-hangang tagabilang. Ang pagdodoble sa Kasulatan ay kumakatawan sa kasaysayan ng huling ulan, at ang huling ulan ang dako at panahon kung saan at kailan ibinubuhos ang Mang-aaliw sa bayan ng Diyos.

Kay ganda sa mga bundok ng mga paa ng nagdadala ng mabuting balita, na nagpapahayag ng kapayapaan; na nagdadala ng mabuting balita ng kabutihan, na nagpapahayag ng kaligtasan; na

nagsasabi sa Sion, Naghahari ang iyong Diyos! Ang iyong mga bantay ay itataas ang kanilang tinig; sabay-sabay sa tinig ay aawit sila: sapagkat makikita nila nang mata sa mata, kapag ibinalik ng Panginoon ang Sion. Sumiklab kayo sa kagalakan, magsiawit kayong magkakasama, kayong mga siraang pook ng Jerusalem: sapagkat inaliw ng Panginoon ang kanyang bayan, tinubos niya ang Jerusalem. Inilantad ng Panginoon ang kanyang banal na bisig sa paningin ng lahat ng mga bansa; at makikita ng lahat ng dulo ng lupa ang kaligtasan ng ating Diyos. Umalis kayo, umalis kayo, lumabas kayo mula riyan, huwag kayong humipo ng anumang marumi; lumabas kayo mula sa kalagitnaan niya; magpakalinis kayo, kayong mga nagdadala ng mga sisidlan ng Panginoon. Isaias 52:7-11.

Ang Zion (H6726) ay kapareho ng H6725 na ang ibig sabihin ay “ang diwa ng pagiging kapansin-pansin; isang bantayog o haliging patnubay: - tanda, pamagat, palatandaan sa daan.” Ang Zion ay isang sagisag ng watawat ng isang daan at apatnapu’t apat na libo, at sa talatang iyon ay natanggap na nila ang huling ulan sapagkat naipahayag at naiharap na nila ang mabuting balita ng kapayapaan. Gayon ding tiyak sa katotohanang iyon na sila’y “nakakikita nang mata sa mata,” na kumakatawan sa mga alagad sa Pentecostes, sapagkat ang sampung araw bago ang Pentecostes ay kumakatawan sa isang panahon ng pagkakaisa. Ang Panginoon, “hath,” (na kumakatawan sa nakaraang panahunan), ay nakagawa na ng tatlong bagay para sa mga naghahatid ng mabuting balita. Siya ay “inaliw ang kaniyang bayan,” “tinubos ang Jerusalem” at “inilantad ang kaniyang banal na bisig sa paningin ng lahat ng mga bansa.”

"Inaliw" Niya ang Kaniyang bayan noong 9/11, na nagmamarka sa pasimula ng isang proseso ng pagsubok sa kabanata tatlo ng Malakias, na nagtatapos sa batas sa Linggo, kung kailan itataas Niya ang watawat ng mga handog na unang bunga, na kinakatawan ng "paglalantad ng Kaniyang banal na bisig sa paningin ng lahat ng mga bansa." Inaaliw, tinutubos, at itinataas Niya ang isang daan at apatnapu't apat na libo. Noong 9/11 inaliw Niya at sinimulan Niya ang proseso ng pagdadalisay, kung saan tinutubos Niya ang Kaniyang bayan at pagkatapos ay itinataas sila bilang isang watawat, o gaya ng sabi ni Malakias, "ang handog ng Juda at Jerusalem ay maging kalugod-lugod" "gaya noong mga unang araw."

At siya’y mauupo na parang tagadalisay at tagapaglinis ng pilak; at kaniyang dadalisayin ang mga anak ni Levi, at padadalisayin sila gaya ng pagdadalisay sa ginto at sa pilak, upang sila’y makapaghandog sa Panginoon ng handog na ayon sa katuwiran. Kung magkagayo’y ang handog ni Juda at ng Jerusalem ay magiging kaayaaya sa Panginoon, gaya ng mga araw noong una, at gaya ng mga taong nagdaan. Malakias 3:3, 4.

Dadalhin natin sa isang konklusyon ang ating mga pagsasaalang-alang hinggil sa “hanggang kailan” sa susunod na artikulo.

"Ang kaniyang kalaykay ay nasa kaniyang kamay, at kaniyang lubos na lilinis ang kaniyang giikan, at titipunin ang kaniyang trigo sa kamalig.' Mateo 3:12. Ito ay isa sa mga panahon ng pagdadalisay. Sa pamamagitan ng mga salita ng katotohanan, ang ipa ay pinaghihiwalay sa trigo. Sapagkat sila ay lubhang palalo at nagtitiwala sa sariling katuwiran upang tumanggap ng saway, at labis na maibigin sa sanlibutan upang tanggapin ang isang buhay ng pagpapakumbaba, marami ang tumalikod kay Jesus. Marami pa rin ang gumagawa ng gayon.

Sinusubok ang mga kaluluwa ngayon gaya ng mga alagad sa sinagoga sa Capernaum. Kapag ang katotohanan ay ipinakikintal sa puso, nakikita nila na ang kanilang mga buhay ay hindi naaayon sa kalooban ng Diyos. Nakikita nila ang pangangailangan ng ganap na pagbabago sa kanilang sarili; ngunit hindi sila nakahandang pasanin ang gawaing pagtatwa sa sarili. Kaya nagagalit sila kapag nahahayag ang kanilang mga kasalanan. Umalis silang natitisod, gaya ng pag-alis ng mga alagad kay Jesus, na nagbubulong-bulong, 'Ito'y mabigat na pananalita; sino ang makakarinig nito?'" *The Desire of Ages*, 392.